

steren har gjort gjældende, og det er da § 9 i Pensionsloven, som her kommer til Anvendelse. Det vil erindres, at denne Paragraph fastsætter, hvad der skal gjælde, naar en pensioneret Embedsmand ansættes i et nyt Embede; han taber da ikke ubetinget sin Pension, men denne ned sættes kun med et saa stort Beløb, som Halvdelen af hans nye Indtægt udgjør, dog saaledes, at hans samlede Indtægt ikke bliver større end den, han havde af sit forrige Embede. Jeg skal tillade mig at anføre et Exempel, som nærmere vil ophjse, hvorom Spørgsmaalet dreier sig. En Embedsmand har tidligere været ansat f. Ex. i Slesvig, og han har der havt en Indtægt af 3,000 Rd. Han faaer en Pension, lad os sige, af 1,500 Rd., men senere faaer han et Embede i Kongeriget paa 2,000 Rd., og han skal da efter Reglerne i Pensionslovens § 9 oppebære 2,500 Rd., nemlig foruden sin Embedsindtægt 500 Rd. af Pensionen. Hvis den høitagtede Finantsminister havde fulgt en Fortolkning modsat den, han har fulgt, skulde Vedkommende tillige, naar han havde havt et Tillæg til Pensionen af f. Ex. 300 Rd., have beholdt dette Tillæg, saalænge som det overhovedet var bevilget ved Loven af 11te Mai 1866, og altsaa skulde han for dette Tidrum have oppebaaret 2,800 Rd. aarligt; men efter den høitærede Ministers Fortolkning er Tillæget ubetinget blevet indbraget, og de Vedkommende have kun beholdt selve Pensionen med Fradrag af deres halve nye Indtægt. Det er vist, at der i mange Tilfælde har været Spørgsmaal om at anvende denne Fortolkning, idet slesvigiske Embedsmand i et meget stort Antal ere blevne gjenindsatte i Embeder i Kongeriget, hvilket efter min Mening fortjener Paasjønelse fra Rigsdagens Side, da det er i Statskassens Interesse, og den Fortolkning, Ministeren har gjort gjældende, er vist ikke alene rigtig, men jeg tør paastaae, at en modsat Fortolkning vilde være i Strid i alt Fald med Aanden i Loven af 11te Mai 1866, thi den vilde være gaaet ud paa, at der blev taget Noget fra dem, som trængte, for at gives til dem, der ikke trængte. Jeg mener nemlig, at den, som faaer et godt Embede — og et Embede paa 2,000 Rd. mener jeg efter vore

Forhold at kunne kalbe godt — trænger ikke, og at han skulde beholde Tillæget, vilde derfor være ganske urimeligt, ja, det er allerede høist besynderligt, at han i Henhold til § 9 i Pensionsloven beholder en Deel af Pensionen. At en Pensionist kan være en Mand, som er ansat i et godt Embede, er en stor Urimelighed, hvortil jeg ikke troer, at noget andet Lands Lovgivning indeholder noget Tilsvarende. Det, at en saadan Mand vedbliver at staae paa Pensionslisten for et større eller mindre Beløb, er vistnok usatteligt for Menigmand, og jeg vil tilstaae, at jeg forsaavidt ogsaa er Menigmand, thi jeg kan heller ikke fatte, at det er rigtigt. Jeg har nævnt dette, fordi jeg har villet henlede Opmærksomheden paa et Punkt i Pensionsloven, som er en af dens Skyggesider, og hvori der skal og bør skee en Forandring, naar den behøvede Revision af Loven indtræder.

Sable: Jeg skal under det foreliggende Afsnit kun tillade mig at gjøre en ganske kort Henstilling til den høitærede Finantsminister. Jeg er overbevist om, at han lige fra det Dieblik, han har været Ordfører for Finantsudvalget her i Thinget, har vist den største Interesse for hele vor finantsielle Udvikling; men der er dog et Punkt, som jeg vil bede ham iagttage for Fremtiden, og som jeg ligeledes vil henstille til Udvalgets Opmærksomhed. Det er, at Posterne i Pensionsparagraffen paa de aarlige Finantslove maatte blive specificerede efter de forskellige Bestyrelsesbrancher, og Grunden til denne min Henstilling er navnlig en Bestemmelse, som vi forrige Aar vedtog ved Krigsministeriets Budget. Det er af Bigtighed, at Pensionsvæsenet kommer til at staae saaledes overfor Befolkningen, at man kan see, paa hvilke Dele af Statsstyrelsen den større eller mindre Deel af Pensionsbyrden falder.

Finantsministeren: Efter den udførlige Fremstilling og Motivering af mine Endringsforslag, der har fundet Steb, har jeg kun Lidet at tilføie; men jeg finder det dog passende at føie min Anbefaling til den, som den ærede Ordfører har fremsat for det høie Thing. Jeg skal udtale, at jeg i særdeles høit Gråd vilde paasjønne, om Thinget vilde give